

ปัญญาจารย์

สันนิษฐานว่าพระธรรมเล่มนี้เขียนโดยโซโลมอนในราวศตวรรษ ที่ 10 ก่อนคริสต์ศักราช

กล่าวถึงหลักปรัชญาของผู้แสวงหาสันติสุขโดยไม่ต้องพึ่งพระเจ้า แต่ในที่สุดก็ตระหนักว่าพบแต่ความอนิจจัง

จึงเสนอข้อเฉลยต่อปริศนาชีวิตไว้เป็นข้อสรุปว่า

"จงยำเกรงพระเจ้า และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่เป็นหน้าที่ของมนุษย์" (12:13)

ก่อนมาสู่จุดนี้ผู้เขียนได้เสนอภาพต่างๆซึ่งล้วนแสดงถึงความอนิจจังของชีวิตเมื่อไม่มีพระเจ้า ไม่ว่าจะทรัพย์สมบัติ สติปัญญา ชื่อเสียง ความสนุกสนานล้วนแล้วแต่เป็นความว่างเปล่า

ต่อเมื่อคนเราหันจากโลกนี้ไปหาพระเจ้า จึงพบความสุขที่แท้จริง พระธรรมเล่มนี้เสนอคำสอนในแง่ละเว้น

คือสอนว่าอะไรบางอย่างที่ไม่ควรทำ และให้เห็นว่าการอยู่เพื่อตนเอง ปรนเปรอตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงผู้อื่นหรือพระเจ้าผู้ทรงสร้างเรานั้น จะลงเอยด้วยความว่างเปล่า

อย่างไรก็ตามนับว่าได้เสนอแง่ที่ควรปฏิบัติไว้ด้วยกล่าวคือเมื่อเรารู้ว่าไม่ควรใช้ชีวิตแบบไหน ก็มองออกว่าควรทำอย่างไร

และละเว้นจากการผลาญชีวิตอย่างไรค่า

โครงเรื่อง

1. วัฏจักรชีวิตซึ่งไร้อุดมคติ (1:1-11)
2. ความอนิจจังของชีวิต (1:12-2:23)
3. ความตรากตรำ ความบีบคั้น และไร้มนุษยธรรม (2:24-4:12)

4. เกียรติยศชื่อเสียง ความเคร่งศาสนา
และทรัพย์สมบัติล้วนอนิจจัง (4:13-6:12)
5. นิยามความอนิจจังของชีวิต (7:1-11:10)
6. สรุปคือ
"จงยำเกรงพระเจ้าและปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ (12:1-14)

ปัญญาจารย์

ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง (คำว่า อนิจจังควรใช้หรือไม่)

- 1 ถ้อยคำของปัญญาจารย์
เชื้อสายกษัตริย์ดาวิดแห่งเยรูซาเล็ม
- 2 ปัญญาจารย์กล่าวว่า "อนิจจัง! อนิจจัง! อนิจจังแท้ๆ!
ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง!
- 3 มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการตรากตรำทำงาน
ทั้งปวงภายใต้ดวงอาทิตย์?
- 4 คนชัวอายุหนึ่งผ่านพ้นไปแล้วถึงอีกชัวอายุหนึ่ง
แต่โลกยังคงอยู่ตลอดกาล
- 5 ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วก็กลับไป
และริบรุดวนมาขึ้น ณ ที่เดิมอีก
- 6 ลมพัดไปทางใต้แล้วมาทางเหนือ
มันพัดวนไปเวียนมาเป็นวัฏจักร
- 7 แม่น้ำไหลลงสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยอ้อม
และน้ำกลับไปสู่มแม่น้ำอีกครั้ง

- แล้วไหลลงสู่มหาสมุทรอยู่ร่ำไป
- 8 ทุกสิ่งทุกอย่างอ่อนระโหยและ
น่าเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก
ไม่ว่าเห็นสักเท่าไร เราก็คงไม่อึด
ไม่ว่าได้ยีนสักแค่ไหน เราก็คงไม่จู้จี้
- 9 อะไรที่เกิดขึ้นแล้วก็เกิดขึ้นอีก
สิ่งที่ทำไปแล้วก็ทำกันอีก
ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์
- 10 อะไรบ้างที่เราจะซื้อมาได้ว่าเป็นของใหม่
เพราะมันมีมาตั้งนานแล้ว
มีมาตั้งแต่ก่อนยุคสมัยของเรา
- 11 ไม่มีการระลึกถึงคนรุ่นก่อน และแม้แต่
คนรุ่นอนาคต คนรุ่นต่อจากเขาก็ยัง
ไม่ระลึกถึงพวกเขา

สติปัญญาอันจาง

12 ข้าพเจ้าปัญญาจารย์ เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลอยู่ในเยรูซาเล็ม

13 ได้ทุ่มเทศึกษาใช้สติปัญญาใคร่ครวญทุกสิ่งที่กระทำกันใต้ฟ้า

พระเจ้าทรงวางภาระหนักแก่มนุษย์เสียจริง

14 ข้าพเจ้าได้เห็นทุกสิ่งซึ่งกระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์

ล้วนแล้วแต่อันจาง เหมือนวังไสตามลม

15 สิ่งที่คุณง้อทำให้เหยียดตรงไม่ได้

สิ่งที่เขาตอกจะนับให้ครบไม่ได้

16 ข้าพเจ้ารำพึงว่า ดูเถิด เรามีสติปัญญามากกว่ากษัตริย์องค์ก่อนๆ

ที่ครองเยรูซาเล็ม เรามีสติปัญญาและความรู้ซ้ำของ

17แล้วข้าพเจ้าก็ทุ่มเทพยายามเข้าใจสติปัญญา ความบ้าคลั่ง และความโหดเหี้ยมด้วย แต่ได้พบว่า นี่ก็เช่นกัน วิ่งไล่ตามลม

18เพราะยิ่งฉลาดมากยิ่งขึ้น โศกเศร้ามาก
ยิ่งรู้ก็ยิ่งทุกข์โศก

ความพึงพอใจก็อันจ้ง

2 ข้าพเจ้าคิดในใจว่า จันมาเถอะ

รื่นเริงสนุกบันเทิงใจเพื่อค้นหาสิ่งที่ดีงาม แต่ก็พบว่านี่ก็อันจ้งอีก

2ข้าพเจ้ากล่าวว่า "การหัวเราะก็โง่เขลา

ความพึงพอใจให้ประโยชน์อะไรบ้าง?"

3ข้าพเจ้าพยายามทำตัวให้เบิกบาน ด้วยการดื่มและทำอะไรโง่ๆ

แต่จิตใจยังยึดเหนี่ยวตนเองไว้ด้วยสติปัญญา

ข้าพเจ้าอยากจะทำว่า

อะไรบ้างที่มีคุณค่าซึ่งมนุษย์ควรกระทำได้ฟ้านี้ในชั่วอายุสั้นๆ

ข อ ง ต น

4ข้าพเจ้าดำเนินโครงการใหญ่ๆ

สร้างบ้านหลายหลังให้ตัวเอง ทำสวนองุ่น

5สร้างสวนหย่อมใจและปลูกผลไม้ นานาชนิด 6ทำแหล่งเก็บน้ำ

ส่งน้ำไปรดแมกไม้ที่กำลังงอกงาม

7ข้าพเจ้าซื้อทาสทั้งชายหญิงและมีทาสอื่นๆ

อีกที่ถือกำเนิดในครัวเรือนข้าพเจ้ามีฝูงสัตว์มากกว่าใครๆ

ในเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ก่อนข้าพเจ้า

8ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้สำหรับตน

และเครื่องบรรณาการจากกษัตริย์และแว่นแคว้นต่างๆ

ข้าพเจ้าจัดให้มีนักร้องชายหญิง

และมีฮาเร็มอันเป็นสิ่งถูกใจผู้ชาย 9ข้าพเจ้ายิ่งใหญ่กว่าใครๆ

ในเยรูซาเล็มก่อนหน้าข้าพเจ้า ในทั้งหมดนี้

ข้าพเจ้ามีสติปัญญาอยู่กับตัว

10 ตาอยากดูอะไร ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธตัวเอง
ใจอยากสนุกละอย่างไรก็ไม่ห้าม
ข้าพเจ้าภาคภูมิใจในผลงานทั้งปวงของตน
นี่เป็นบำเหน็จรางวัลแห่งการลงทุนลงแรงของข้าพเจ้า

11 ถึงกระนั้นเมื่อสำรวจดูทุกสิ่งที่ทำไป
และที่ตรากตรำเพื่อให้ได้มา
ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง เหมือนวิ่งไล่ตามลม
ไม่ก่อประโยชน์อันใดขึ้นมาภายใต้ดวงอาทิตย์

สติปัญญาและความโหดเขลาล้วนอนิจจัง

12 แล้วข้าพเจ้าจึงหันไปพิจารณาสติปัญญา
กับความบ้าคลั่งและความโง่เขลา
ผู้ครองราชย์ต่อจะทำอะไรได้
นอกจากสิ่งที่เคยทำกันมาก่อนแล้ว?

13 ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาดีกว่าความโหดเขลา
แจ่มใสแสงสว่างย่อมดีกว่าความมืด

14 คนฉลาดมีตาอยู่ในสมอง
ขณะที่คนโหดเขลาเดินไปในความมืด
แต่ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ว่า
เคราะห์กรรมเดียวกันเกิดแก่ทั้งสองฝ่าย

15 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า
"เคราะห์กรรมที่เกิดกับคนโง่ก็เกิดขึ้นกับเราด้วย
ฉะนั้นเราฉลาดไปจะได้อะไรขึ้นมา?"
ข้าพเจ้าบอกตัวเองว่า "นี่ก็อนิจจัง"

เหมือนกัน"

16 เพราะ คนฉลาดก็เช่นเดียวกับคนโง่
เขาจะไม่อยู่ในความทรงจำเนิ่นนาน
ในวันข้างหน้าก็ถูกลืมเลือนไปทั้งคู่
คนฉลาดก็ต้องตายเช่นเดียวกับคนโง่!

การตรากตรำก็อนิจจัง

17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเกลียดชังชีวิต เพราะ
การงานที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์เป็นความโศกสลดแก่ข้าพเจ้า
ล้วนแล้วแต่อนิจจังเหมือนวงล้อตามลม
18 ข้าพเจ้าชิงชิงสิ่งทั้งปวงที่ตนตรากตรำกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์
เพราะข้าพเจ้าจำต้องทิ้งสิ่งนั้นไว้ให้คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า
19 และใครเล่าจะรู้ว่าเขาจะเป็นคนโง่หรือฉลาด?
ถึงกระนั้นเขาก็จะครอบครองผลงานทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้ทุ่มเทหย
าด เหนือแรงกายและความชำนาญลงไปภายใต้ดวงอาทิตย์
นี่ก็อนิจจังด้วยเช่นกัน
20 ฉะนั้นจิตใจข้าพเจ้าจึงท้อแท้สิ้นหวังต่อการทำงานอันตรากตรำทั้ง
ปวงของตนภายใต้ดวงอาทิตย์
21 เพราะมนุษย์อาจทำงานด้วยสติปัญญา ความรู้
และความเชี่ยวชาญ
แต่แล้วก็ต้องละทิ้งทุกสิ่งที่เขาครอบครองให้แก่บางคนซึ่งไม่ได้ลงม
ี
อลงแรง นี่ก็เช่นกัน อนิจจังและโศคร้ายเหลือเกิน
22 คนเราได้ประโยชน์อะไรจากการดิ้นรนต่อสู้และตรากตรำคร่ำเค
รียดทั้งปวงภายใต้ดวงอาทิตย์? 23 ตลอดชีวิตของเขา
งานก็เป็นความเจ็บปวดและความทุกข์โศก
แม้ยามค่ำคืนจิตใจก็ไม่สงบสุข นี่ก็อนิจจัง

24ค น เราไม่อาจทำอะไรดีไปกว่ากินดื่มและชื่นชมผลงาน
ของตน ข้าพเจ้าเห็นว่าสิ่งนี้ก็มาจากพระหัตถ์พระเจ้า

25เพราะปราศจากพระองค์แล้ว

ใครเล่าจะได้กินหรือพบความชื่นชมยินดี?

26พระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้

และความสุขแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย

แต่สำหรับคนบาปพระองค์ทรงมอบงานที่เขาต้องรวบรวมและสะสม

ทรัพย์สมบัติไว้ เพื่อจะมอบให้บุคคลซึ่งพระองค์พอพระทัย

นี่ก็อนิจจังเหมือนวงล้อตามลม

มีวาระสำหรับทุกสิ่ง

3 มีวาระสำหรับทุกสิ่ง

มีกำหนดเวลาสำหรับกิจกรรมทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้

2 มีวาระเกิด วาระตาย

วาระปลูก วาระถอน

3 วาระฆ่า วาระเยียวยารักษา

วาระรื้อถอน วาระสร้างขึ้นใหม่

4 วาระร่ำไห้ วาระหัวเราะ

วาระโศกเศร้า วาระเริงรำ

5 วาระโยนก้อนหิน วาระเก็บรวบรวมก้อนหิน

วาระโอบกอด วาระงดโอบกอด

6 วาระค้นหา วาระเลิกลา

วาระทะนุถนอม วาระเหวี่ยงทิ้งไป

7 วาระฉีกขาด วาระซ่อมแซม

วาระนั่งเงียบ วาระพูดจา

8 วาระรัก วาระเกลียด

วาระสงคราม วาระสันติ

9คนเราได้อะไรจากการตรากตรำทำงาน?

10ข้าพเจ้าเห็นภาระซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้บนมนุษย์

11พระองค์ทรงกระทำให้ทุกสิ่ง งดงามตามวาระของมัน

ทั้งทรงตั้งนิรันดรกาลไว้ในจิตใจมนุษย์

กระนั้นมนุษย์ก็ไม่สามารถหยั่งถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำตั้งแต่ต้นจนจบได้

12ข้าพเจ้ารู้ว่าสำหรับมนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่าทำตัวให้มีความสุข

และกระทำการดีขณะยังมีชีวิตอยู่ 13คนเราทุกคนควรกิน ดื่ม

และชื่นชมกับสิ่งที่หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง

เพราะนี่คือของขวัญจากพระเจ้า

14ข้าพเจ้ารู้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำจะดำรงอยู่นิรันดร

ไม่สามารถเพิ่มอะไรเข้าไป หรือริดรอนอะไรออกมา

พระเจ้าทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์จะยำเกรงพระองค์

15 อะไรก็ตามที่เป็นอยู่ ก็เป็นอยู่มาก่อนแล้ว

และอะไรที่จะเกิดขึ้น ก็มีอยู่ก่อนแล้ว

และพระเจ้าจะทรงนำอดีตมาพิพากษาอีก¹

16 ยิ่งกว่านั้น ภายใต้วงอาทิตย์ ข้าพเจ้าเห็นว่า

ในที่แห่งการพิพากษาก็มีความชั่วร้ายอยู่ด้วย

ในที่ของความยุติธรรมก็มีความเลวทรามอยู่ด้วย

¹ 3:15 * หรือ พระเจ้าจะทรงเรียกอดีตกาลให้หวนกลับมาอีก

17 ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า

"พระเจ้าจะทรงนำทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมมาพิพากษา
เพราะจะมีวาระสำหรับทุกเรื่อง
และวาระสำหรับการกระทำทุกอย่าง"

18 ข้าพเจ้าคิดอีกว่า "พระเจ้าทรงทดสอบมนุษย์เรา

ก็เพื่อเราจะเห็นว่าตนเองก็เหมือนสัตว์

19 เพราะหิกรรมของมนุษย์ก็เหมือนของสัตว์

ทั้งสองมีอันเป็นไปเหมือนกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตาย

ต่างก็มีล ม ป ร า ๒ เช่นกัน มนุษย์ไม่ได้มีอะไรดีเด่นไปกว่าสัตว์

ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง 20 ทั้งหมดต่างไปสู่ที่แห่งเดียวกัน

ทั้งหมดล้วนมาจากฐลดิน และต้องกลับกลายเป็นฐลดิน

21 ใครจะรู้ได้ว่าจิต วิญญาณของมนุษย์ขึ้นไปยังเบื้องบนหรือไม่

และวิญญาณของสัตว์ลงสู่พิภพโลกหรือไม่?"

22 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสำหรับมนุษย์แล้ว

ไม่มีอะไรดีไปกว่ามีความสุขกับงาน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา

ใครเล่าจะทำให้เขาเห็นได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นภายหลังเขา?

การกดขี่ข่มเหง การทรากตรำ และการไร้ญาติขาดมิตร

4

แล้วข้าพเจ้าใคร่ครวญดูการกดขี่ข่มเหงทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นภายใต้วงอาทิตย์

ข้าพเจ้าเห็นน้ำตาของผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

2 3:19 * หรือ วิญญาณ

และไม่มีใครปลอมโยนเขา
อำนาจก็อยู่ฝ่ายผู้กดขี่ทั้งหลาย
และไม่มีใครปลอมโยนเขา

2 ข้าพเจ้าจึงประกาศว่าคนที่ตายไปแล้ว
ก็สุขสบายกว่าคนเป็นซึ่งยังต้องมีชีวิตอยู่

3 แต่ที่ดียิ่งกว่าทั้งคู่
ก็คือผู้ที่ไม่เคยเกิดมา
ผู้ไม่เคยเห็นความชั่วร้ายที่กระทำกัน
ภายใต้ดวงอาทิตย์

4 และข้าพเจ้าเห็นว่าการงานและความสำเร็จทั้งปวงมีแรงบันดาลใจ
จากความอิจฉาเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นี่ก็อนิจจัง วังโล่ตามลม

5 คนโง่งมืองอเท้าและทำลายตัวเอง
6 มีหีบมือเดียวแต่มีความสุขสงบ
ก็ดีกว่ามีเต็มสองมือแต่ตรากตรำและวังโล่ตามลม

7 ข้าพเจ้ายังเห็นความอนิจจังบางอย่างภายใต้ดวงอาทิตย์

8 คือกรณีของมนุษย์ผู้ว่าเหวเดียวตาย
ไม่มีลูก ไม่มีพี่น้อง
แต่ก็ยังตรากตรำไม่จบสิ้น
ตาของเขาไม่พึงพอใจกับทรัพย์สมบัติที่ตนมี
เขาเคยถามบ้างไหมว่า "เราตรากตรำไปเพื่อใคร
และอดอยากปากแห้งไปทำไม?"

นี่ก็อนิจจัง เป็นเรื่องน่าสังเวช!

- 9 สองคนดีกว่าคนเดียวเพราะจะได้ผลงานที่ดีกว่า
- 10 หากคนหนึ่งล้มลง เพื่อนของเขาก็สามารถพยุงเขาขึ้นมา
แต่น่าสงสารคนที่ล้มลงและไม่มีใคร มา
ช่วยพยุงขึ้น!
- 11 นอกจากนี้หากสองคนนอนด้วยกัน ก็ได้ไอนอนจากกันและกัน
แต่คนที่นอนอยู่คนเดียวจะอุ่นได้อย่างไร?
- 12 แม้คนหนึ่งถูกปราบลง
สองคนยังป้องกันตัวไว้ได้
เชือกสามเกลียวไม่ขาดได้ง่ายๆ

ความรุ่งโรจน์ก็อนิจจัง

- 13 เป็นคนหนุ่มยากจนแต่เฉลียวฉลาดดีกว่าเป็นกษัตริย์ชรา
โหดเขลาผู้ไม่ยอมรับคำ ตักเตือน
- 14 คนหนุ่มสามารถไต่เต้าจากคุกขึ้นเป็นกษัตริย์ ทั้งๆ
ที่เขาอาจจะเกิดมาในหมู่ยากที่อยู่ในราชอาณาจักรของเขาเอง
- 15 ข้าพเจ้าเห็นใครๆ
ที่มีชีวิตดำเนินอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ติดตามชายหนุ่มคนนั้นผู้สืบท
อดราชบัลลังก์ 16! ครต่อใครมาเฝ้าเห็นเขาไม่จบสิ้น
แต่แล้วคนรุ่นต่อไปก็ขึ้นมาและไม่ยอมรับเขา นี่ก็อนิจจังเช่นกัน
เหมือนวังไล้ตามลม

จงยำเกรงพระเจ้า

- 5 จงระมัดระวังแต่ละย่างก้าวเมื่อไปยังพระนิเวศน์ของพระเจ้า
เข้าไปฟังใกล้ๆ ดีกว่าถวายนบูชาแบบคนโง่
ซึ่งไม่รู้ว่าตัวเองทำผิด

2 อย่าปากไว อย่าใจร้อนผลิผลาม

พลั้งปากพล่อยๆ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
พระเจ้าประทับอยู่ในสวรรค์
ส่วนท่านอยู่บนโลก
ฉะนั้นจงพูดแต่น้อยคำ

3 ห่วงกังวลมากก็ฝืนมาก

ยิ่งพูดมากก็ยิ่งพูดโง่ๆ

4เมื่อถวายปฏิญาณต่อพระเจ้าแล้ว จงรีบทำให้ครบถ้วน

พระเจ้าไม่พอพระทัยคนโง่ จงทำตามที่ปฏิญาณไว้

5ไม่ปฏิญาณยังดีกว่าปฏิญาณแล้วไม่ทำให้ครบถ้วน

6อย่าให้ปากพาตัวหลงทำบาป

และอย่าแก้ตัวกับผู้สื่อสารของพระเจ้าว่า

"เป็นความพลั้งพลาดที่กล่าวปฏิญาณ" เรื่องอะไรจะทำ

ให้พระเจ้าทรงพระพิโรธวาจาของท่านและทำลายกิจการจากน้ำมี

อของท่านเสียเล่า? 7ฝืนมากและพูดมากก็เปล่าประโยชน์

ดังนั้นจงอย่าเกรงพระเจ้าเถิด

ความร่ำรวยก็อนิจจัง

8หากท่านเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงรังแก

เห็นความยุติธรรมและสิทธิถูกละเลย ณ ที่ใดก็ตาม

อย่าจงนสนเท่ห์ใจไปเลย

เพราะเจ้าหน้าที่ทุกคนอยู่ในบังคับของผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นไป

และเหนือกว่านั้นขึ้นไปก็มีผู้บังคับบัญชาสูงขึ้นอีก

9ทุกคนฉวยเอาผลิตผลจากแผ่นดิน

กษัตริย์เองทรงได้ประโยชน์จากเรือกสวนไร่นา

10 ผู้รักเงินยอมไม่อึดด้วยเงิน ผู้รักสมบัติ
ไม่เคยอึดด้วยรายได้ นี่ก็จริงจัง

11 เมื่อมีข้าวของเพิ่มขึ้น ก็เพิ่มคนบริโภคน
คนที่เป็นเจ้าของจะได้ประโยชน์อะไร
นอกจากชมเล่นเป็นขวัญตา?

12 กรรมกรนอนหลับฝันดี ไม่ว่าเขาได้กิน
มากหรือกินน้อย แต่ความเหลือเฟือ
ของคนรวยไม่ช่วยให้เขาหลับได้

13 ข้าพเจ้าได้เห็นความเลวร้ายอันน่าสลดใจภายใต้ดวงอาทิตย์คือ

ทรัพย์สมบัติที่สะสมไว้จนเป็นภัยอันตรายแก่เจ้าของ

14 หรือทรัพย์สมบัติสูญสิ้นไปเนื่องจาก
เคราะห์กรรมบางอย่าง
จนไม่มีอะไรเหลือตกทอดให้ลูกหลาน

15 คนเราเกิดมาจากกรรมมารดาตัวเปล่าอย่างไร
ก็จะจากไปอย่างนั้น ไม่อาจหยิบฉวย
ผลงานอะไรติดมือไปได้

16 นี่ก็เป็นความเลวร้ายอันน่าสลดใจ
คือมาอย่างไรก็จากไปอย่างนั้น
ฉะนั้นเขาได้ประโยชน์อะไรเล่า
จากการตรากตรำไปอย่างลมๆ แล้งๆ

17 ตลอดชีวิตเขากินอยู่ในความมั่งคั่ง
เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ความทุกข์ทรมาน และความโกรธเคือง

18แล้วข้าพเจ้าจึงตระหนักว่า ดีแล้ว เหมาะสมแล้วที่มนุษย์จะกิน
ดื่ม

และชื่นชมกับสิ่งที่ได้มาจากหยาดเหงื่อ น้ำพักน้ำแรงภายใต้ดวงอา
ทิตย์ ตลอดชั่วชีวิตสั้นๆ ซึ่งพระเจ้าประทานให้

เพราะนี่เป็นส่วนของเขา 19ยิ่งกว่านั้น

เมื่อพระเจ้าประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้

ก็ให้เขาชื่นชมกับสิ่งเหล่านั้น รับส่วนของตน

และเป็นสุขในงานของตน นี่เป็นของขวัญของพระเจ้า

20เขาไม่ค่อยต้องหวนคิดถึงวันคืนแห่งชีวิตของตนมากนัก

เพราะพระเจ้าทรงให้เขาว่างอยู่กับความชื่นใจ

6 ข้าพเจ้าเห็นความเลวร้ายอีกอย่างหนึ่งภายใต้ดวงอาทิตย์
ซึ่งหนักหนาสาหัสสำหรับมนุษย์ 2คือพระเจ้าประทานเกียรติ

ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งแก่บางคนจนเขามีทุกสิ่งที่ใจปรารถนา

แต่พระเจ้าไม่ได้ให้โอกาสที่เขาจะชื่นชมมัน

กลับมีคนแปลกหน้ามาชื่นชมแทน **นี่ก็อนิจจัง**

เป็นความเลวร้ายอันน่าสลดใจ

3บางคนอาจมีลูกหลานนับร้อยและมีอายุยืน

แต่ไม่ว่าจะอายุยืนแค่ไหน ถ้าไม่ได้ชื่นชมทรัพย์สินของตน

และงานศพไม่ได้รับการจัดอย่างสมเกียรติแล้วไซ้

ข้าพเจ้าขอบอกว่าทารกที่ตายตั้งแต่เกิดยังดีกว่าเขาเสียอีก

4ทารกนั้นมาอย่างอนิจจัง จากไปในความมืด

และชื่อจารึกไว้ในความมืด 5แม้ไม่เคยเห็นเดือนเห็นตะวัน

ไม่รับรู้สิ่งใด ก็ยังได้พักสงบมากกว่าเขา

6ต่อให้เขามีอายุยืนพันปีทวีเท่า

แต่ไม่ได้ชื่นชมกับความเจริญรุ่งเรืองของตน
เราทุกคนล้วนไปยังที่เดียวกันมิใช่หรือ?

7 ทุกคนลงทุนลงแรงก็เพื่อปากท้อง
กระนั้นกระเพาะของเขาก็ไม่เคยอึด

8 คนฉลาดได้เปรียบอะไรกว่าคนโง่?
คนยากจนถึงรู้ว่าควรประพฤติปฏิบัติ
อย่างไรต่อหน้าคนอื่น ๆ
ก็จะได้ประโยชน์อะไรเล่า?

9 มีเท่าที่ตาเห็นก็ดีกว่าเที่ยวอยากได้ไปเรื่อย
นี่ก็อนิจจัง รุ่งไล่ตามลม

10 สิ่งใดๆ ที่มีอยู่ล้วนถูกระบุงชื่อไว้ก่อนแล้ว
และมนุษย์เป็นอะไรก็รู้จักอยู่แล้ว
ไม่มีใครสามารถขัดขืนต่อสู้กับผู้ที่แข็งแกร่งกว่าตน

11 ยิ่งพูดหลายคำ
ยิ่งลดทอนความหมาย
แล้วนั้นจะเป็นประโยชน์กับใคร?

12 เพราะใครเล่าจะรู้ว่าอะไรดีสำหรับมนุษย์ในช่วงชีวิตอันสั้นและ
อนิจจังซึ่งผ่านพ้นไปดุจเงา?

ใครจะบอกเขาได้ว่าหลังจากเขาไปแล้วภายใต้ดวงอาทิตย์จะมีอะไร
เกิดขึ้นบ้าง?

สติปัญญา

7 ชื่อเสียงดีมีค่ายิ่งกว่าน้ำหอมราคาแพง

- วันตายดีกว่าวันเกิด
- 2 ไปบ้านที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปบ้านที่มีงานเลี้ยง
เพราะทุกคนต้องตายด้วยกันทั้งนั้น
ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ควรใส่ใจในข้อนี้
- 3 โศกเศร้าดีกว่าหัวเราะ
เพราะใบหน้าโศกเศร้านั้นดีสำหรับจิตใจ
- 4 ใจแบบคนฉลาดพบได้ในเรือที่มีความโศกเศร้า
แต่ใจแบบคนโง่พบได้ในเรือที่มีความรื่นเริง
- 5 ฟังคำตำหนิของคนฉลาด
ดีกว่าฟังคำชมเชยของคนโง่
- 6
เสียงหัวเราะของคนโง่ก็เหมือนเสียงแตกปะทุของหนามไต้ห
มือ
- นี่ก็อนิจจัง
- 7 การทรมานทำให้คนฉลาดกลับกลายเป็นคนโง่
สินบนทำให้จิตใจเสื่อมทราม
- 8 ตอนจบดีกว่าตอนเริ่ม
ความอดกลั้นดีกว่าความหยิ่งจองหอง
- 9 อย่าปลุกใจของเจ้าให้โกรธเร็ว
เพราะโทสะหลบอยู่ในใจของคนโง่
- 10 อย่าถามว่า "ทำไมเมื่อก่อนดีกว่าเดี๋ยวนี้?"
นั่นไม่ใช่คำถามที่ฉลาดเลย

- 11 สติปัญญาเป็นสิ่งดี เช่นเดียวกับมรดก
เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เห็นตะวัน
- 12 สติปัญญาเป็นที่พึงพิงเช่นเดียวกับเงิน
แต่ข้อได้เปรียบของความรู้ก็คือสติปัญญา
สงวนชีวิตของตัวเองไว้
- 13 จงพิเคราะห์ดูพระราชกิจของพระเจ้า
สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้คุณ
ใครจะเหยียดให้ตรงได้?
- 14 จงสุขใจในยามดี
แต่เมื่อถึงยามทุกข์ยากก็จงใคร่ครวญ
พระเจ้าทรงบันดาลทั้งยามดีและยามร้าย
มนุษย์จึงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับอนาคต
- 15 ในชีวิตอนิจจังนั้น ข้าพเจ้าเห็นทั้งสองสิ่งนี้มาแล้ว
คนชอบธรรมต้องพินาศทั้งๆ ที่ชอบธรรม
และคนชั่วร้ายอายุยืนทั้งๆ ที่ชั่วร้าย
- 16 อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป
และอย่าอวดฉลาด
จะทำลายตัวเองทำไม?
- 17 อย่าชั่วร้ายเกินไป
และอย่าโง่งมเท่าตุ่น
เรื่องอะไรจะต้องตายก่อนกำหนด?
- 18 เป็นการทำดีที่จะยึดสิ่งหนึ่งไว้
และไม่ปล่อยให้สิ่งหลุดมือไป

ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าจะหลีกเลี่ยงปัญหานี้ไปได้³

- 19 สติปัญญาทำให้คนฉลาดมีอำนาจ
มากยิ่งขึ้นกว่าผู้ครอบครองสิบคนในเมือง
- 20 ไม่มีสักคนเดียวในโลกนี้ที่ตีพร้อม
คือผู้ทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง และไม่เคยทำความผิดบาปเลย
- 21 อย่าใส่ใจเสียทุกถ้อยคำที่ใครๆ พูดกัน
มิฉะนั้นท่านอาจได้ยินคนใช้ของท่านเองแข่งด่าท่าน
- 22 เพราะท่านก็รู้อยู่แก่ใจว่า
ตัวท่านเองแข่งด่าคนอื่นบ่อยครั้ง
- 23 ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าทดสอบด้วยสติปัญญาแล้ว
และข้าพเจ้ากล่าวว่า
"เราตั้งใจจะเป็นคนฉลาด"
แต่มันก็เกินไหวกว่า
- 24 สติปัญญาจะเป็นอะไรก็ตามแต่
มันช่างไกลลิบลับและลึกซึ้งนัก
ใครเล่าจะค้นพบได้?
- 25 ข้าพเจ้าจึงมุ่งหาความเข้าใจ
พินิจพิเคราะห์ และเสาะหาสติปัญญา กับมูลเหตุของสิ่งต่างๆ
และพยายามเข้าใจความโง่เขลาของความชั่ว
และความบ้าบอของความโหดเหี้ยม
- 26 ข้าพเจ้าพบว่าสิ่งที่ขมขื่นยิ่งกว่าความตาย

³ 7:18 * หรือติดตามทั้งสองสิ่งได้

ก็คือผู้หญิงซึ่งเป็นกบดัก
ใจของนางเป็นบ่วงแล้ว
มือของนางคือโซ่ตรวน
ผู้ที่พระเจ้าโปรดปรานจะรอดพ้นจากนาง
แต่คนบาปต้องตกหลุมพรางของนาง"

27 ปัญญาจารย์⁴กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าค้นพบสิ่งนี้คือ
"การนำเอาสิ่งหนึ่งมาปะติดปะต่อกับอีกสิ่งเพื่อหามูลเหตุ

28 ขณะที่หาอยู่แต่ยังไม่พบ
ข้าพเจ้าก็พบว่าในพันคนจะมีผู้ชายชื่อตรงคนหนึ่ง
แต่ไม่มีผู้หญิงชื่อตรงสักคน

29 ข้าพเจ้าพบแต่เพียงว่า
พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้ชื่อตรง
แต่มนุษย์สรรหากลอบายต่าง ๆ นานา "

8 ใครเล่าเสมอเหมือนคนฉลาด?
ใครเล่ารู้คำอธิบายของสิ่งต่างๆ?
สติปัญญาทำให้หน้าตาคนเราแจ่มใส
และทำให้สีหน้าแข็งกระด้างเปลี่ยนไป

เชื่อฟังผู้ครอบครอง

2 จงเชื่อฟังพระบัญชาของกษัตริย์
เพราะท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
ว

4 7:27 * หรือ ผู้นำการประชุม

- 3 อย่าหุนหันออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์
อย่ายื่นหัตถ์ปกป้องสิ่งที่ไม่ดี
เพราะพระองค์จะทำการใดก็ได้ตามแต่ชอบพระทัย
- 4 เนื่องจากพระดำรัสของกษัตริย์มีอำนาจสูงสุด
ใครจะแย้งพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงทำอะไรเช่นนั้น?"
- 5 ผู้ใดเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์จะไม่ประสบอันตราย
จิตใจของคนมีปัญญาจะรู้โอกาสและวิธีการอันเหมาะสมอันควร
- 6 เพราะมีโอกาสและวิธีการสำหรับทุกสิ่ง ทุกเรื่อง
ถึงแม้ว่าความทุกข์ยากของมนุษย์จะ
 ถาโถมเข้าใส่เขาอย่างหนักหน่วง
- 7 เนื่องจากไม่มีมนุษย์คนใดหยิ่งรู้ อ น า ค ต
ใครเล่าจะสามารถบอกได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น?
- 8 **ไม่มีใครจุดรั้งจิตวิญญาณไว้ได้ฉันใด**
ก็ไม่มีใครมีอำนาจเหนือวันตายฉันนั้น
ยามสงครามไม่มีการปลดประจำการฉันใด
ความชั่วร้ายก็จะไม่ยอมปล่อยคนชั่วฉันนั้น

9 ข้าพเจ้าเห็นมาหมดแล้ว

เมื่อใส่ใจกับทุกสิ่งที่กระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์
พบว่าบางครั้งมีคนขึ้นมามีอำนาจเหนือผู้อื่น แต่กลับเป็นภัยแก่ตน⁵
10 และข้าพเจ้าก็เห็นบรรดาคนชั่วร้ายถูกฝัง

⁵ 8:9 * หรือ พ ว ก เ ข า

ผู้ซึ่งเข้าออกในสถานบริสุทธิ์และได้รับการยกย่อง⁶ในนครซึ่งเขาก
ระทำช้วนั้นแหละ นี่ก็อนิจจัง

11เมื่ออาชญากรรมได้ถูกตัดสินลงโทษโดยทันทีทันใด

จิตใจของผู้คนก็เต็มไปด้วยกลอุบายที่จะทำผิด

12ถึงแม้คนชั่วจะก่อกรรมทำเข็ญเป็นร้อยครั้ง

และยังมีชีวิตอยู่นาน ข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้แน่แก่ใจว่า

บรรดาผู้ยำเกรงพระเจ้า

ผู้ที่มีความยำเกรงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าย่อมได้ดีกว่า

13เนื่องจากคนชั่วไม่ยำเกรงพระเจ้า

เขาจะไม่ได้ดีและวันคืนของเขาจะไม่ทอดยาวเหมือนเงา

14มีสิ่งอนิจจังอีกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกนี้คือ

คนชอบธรรมรับผลกรรม ที่ควรตกแก่คนชั่ว

แต่คนชั่วกลับรับผลกรรมที่ควรตกแก่คนชอบธรรม

ข้าพเจ้ากล่าวว่า นี่ก็อนิจจัง

15ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้ชื่นชมกับชีวิต

เพราะสำหรับมนุษย์ที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์แล้ว

ไม่มีอะไรดีไปกว่ากิน ดื่ม และชื่นชมยินดี

แล้วความสุขจะอยู่เคียงข้างเขาไปในการงานตลอดวันคืนแห่งชีวิต

ซึ่งพระเจ้าประทานให้เขาภายใต้ดวงอาทิตย์

16เมื่อข้าพเจ้าใส่ใจที่จะรู้จักสติปัญญา

และสังเกตการตรากตรำทำงานของผู้คนในโลกนี้

พวกเขาอดนอนทั้งวันทั้งคืน

17แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ

ไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่เป็นไปภายใต้ดวงอาทิตย์

⁶ 8:10 * ต้นฉบับภาษาฮีบรูบางสำเนาว่า และถูกลืมน

แม้จะทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดแสวงหาคำตอบ
แต่มนุษย์ก็ไม่พบความหมาย
ต่อให้คนฉลาดซึ่งอ้างว่าตนรู้ก็มิได้เข้าใจอย่างถ่องแท้

ชะตากรรมที่เกิดกับมนุษย์ทุกคน

9 ข้าพเจ้าจึงได้พิเคราะห์สิ่งทั้งปวงนี้ และสรุปว่า
ทั้งคนชอบธรรมกับคนฉลาดและการกระทำของเขาล้วนอยู่ในพระ
หัตถ์ของพระเจ้า

แต่ไม่มีใครรู้ว่าความรักหรือความเกลียดรอคอยเขาอยู่เบื้องหน้า

2 ชะ ต า ก ร ร ม เดียวกันเกิดแก่ทุกๆ คน

ไม่ว่าคนชอบธรรมหรือคนชั่ว คนดีหรือคนเลว⁷

คนบริสุทธิ์หรือคนมีมลทิน คนถวายเครื่องบูชาหรือคนไม่ถวาย

สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนดีฉันใด

ก็เกิดขึ้นกับคนบาปฉันนั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนที่กล่าวคำสาบานฉันใด

ก็เกิดขึ้นกับคนที่กลัวจะสาบานฉันนั้น

3 นี่เป็นสิ่งที่เลวร้ายในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์

คือทุกคนมีอันเป็นไปแบบเดียวกันหมด

ยิ่งกว่านั้นจิตใจมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและบ้าคลั่งตราบ

ชั่วชีวิต และหลังจากนั้นเขาก็ตายตามคนอื่นๆ ไป

⁷ 9:2 * ต้นฉบับภาษาฮีบรูบางสำเนาไม่มีคำว่า คนเลว

4มีความหวังสำหรับคนเป็นเท่านั้น⁸ แม้แต่สุนัขเป็นๆ
ก็ยิ่งดีกว่าราชสีห์ที่ตายแล้ว!

5 เพราะอย่างน้อยคนเป็นรู้ว่าเขาจะตาย
แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย

ไม่มีบำเหน็จรางวัลต่อไป

ไม่มีแม้แต่ผู้ที่ระลึกถึงเขา

6 ความรัก ความเกลียด และความอิจฉาของเขา

ล้วนผ่านพ้นไปนานแสนนาน

และเขาไม่มีส่วนร่วมกับสิ่งใดๆ

ที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกต่อไป

7 ฉะนั้นไปเถิด

ไปรับประทานอาหารของท่านด้วยความปีติยินดี

ดื่มเหล้าองุ่นของท่านด้วยใจเปรมปรีดิ์

เพราะขณะนี้แหละที่พระเจ้าโปรดสิ่งที่ท่านทำ 8

จงสวมเสื้อผ้าสีขาวเสมอ และชโลมศีรษะด้วยน้ำมัน

9 จงอยู่กับภรรยาที่รักด้วยความชื่นชมยินดีตลอดวันคืน

นิจจัง ซึ่งพระเจ้าประทานแก่ท่านภายใต้ดวงอาทิตย์

เพราะนี่คือส่วนในชีวิตของท่าน

และในการงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์

10 มือของท่านจับทำการใด จงทำการนั้น

เต็มกำลังความสามารถเพราะในแดนมรณาที่ท่านกำลังจะไปถึงนั้น

ไม่มีงาน ไม่มีการวางแผน ไม่มีความรู้หรือสติปัญญา

⁸ 9:4 * หรือ แล้วจะเลือกอะไร? ผู้มีชีวิตทั้งปวงยังมีความหวัง

11 ข้าพเจ้าเห็นสิ่งอื่นอีกภายใต้ดวงอาทิตย์คือ
คนว่องไวไม่ชนะการวิ่งแข่งเสมอไป
คนเข้มแข็งไม่ชนะศึกเสมอไป
หรือเชื่อว่าคนฉลาดจะได้อาหาร
คนปราดเปรื่องจะได้ทรัพย์สมบัติ
และเชื่อว่าผู้รู้จะได้ความดีความชอบ
แต่วาระและโอกาสมาถึงพวกเขาทุกคน

12 ยิ่งกว่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไรจะถึงคราวของตน
เหมือนปลาติดร่างแหและนกติดกับฉันทไค
คนก็ติดกับของคราวร้าย
ซึ่งโถมเข้าใส่เขาโดยไม่นึกไม่ฝนฉนนั่น

สติปัญญาดีกว่าความโหดเขลา

13 และภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นแบบอย่างของสติปัญญา
ซึ่งประทับใจข้าพเจ้ามาก 14 มีเมืองเล็กๆ
แห่งหนึ่งซึ่งมีคนอาศัยอยู่เพียงหยิบมือเดียว
และมีมหาราชองค์หนึ่งกรีธาทัพมาล้อมเมืองไว้
15 ในเมืองนั้นมีชายคนหนึ่งจนแสนจนแต่ฉลาด
และเขาช่วยเมืองนั้นไว้โดยสติปัญญา
แต่ไม่มีใครระลึกถึงชายแสนจนคนนั้น 16 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า
"สติปัญญาดีกว่าพลังกำลัง"
แต่สติปัญญาของชายยากจนก็ถูกดูหมิ่น
และถ้อยคำของเขาก็ไม่มีใครรับฟัง

- 17 ถ้อยคำแผ่วเบาของคนฉลาดนำฟัง
ยิ่งกว่าเสียงตะโกนของกษัตริย์แห่งคนเขลา
- 18 สติปัญญาเหนือกว่าอาวุธสงคราม
แต่คนบาปคนเดียวทำให้เสียหายนักต่อนัก

10 แผลงวันตาย

ทำให้น้ำหอมเหม็นคลุ้งฉันใจ

ความโง่เขลาชนิดหน้อย

ก็อาจบั่นทอนสติปัญญาและเกียรติฉนั้น

- 2 จิตใจของคนฉลาดโน้มเอียงไปทางขวา
ส่วนจิตใจของคนโง่ไปทางซ้าย

- 3 คนโง่แม้เมื่อเดินไปตามถนนหนทาง
ก็ยังไม่มีส่วนนึก และทำให้คนดูออกว่าเขาโง่แค่ไหน
- 4 หากเจ้านายโกรธเคืองท่าน
อย่าเพิ่งทิ้งหน้าทีไป

ความสงบสยบความผิดพลาดใหญ่หลวงได้

- 5 มีความเลวร้ายอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์
เป็นความผิดพลาดอันเกิดจากผู้ครอบครอง
- 6 คือบรรดาคนโง่ได้อยู่ในตำแหน่งสูงๆ
ขณะที่คนมั่งมีครองตำแหน่งต่ำต้อย
- 7 ข้าพเจ้าเห็นทาสนั่งบนหลังม้า
ขณะที่เจ้านายเดินย่ำต๊อกเหมือนทาส
- 8 คนที่ซูดหลุมอาจจะตกลงไปในหลุม
คนที่รื้อกำแพงอาจจะถูกงูกัด

- 9 คนที่สัปดาห์หน้าอาจได้รับบาดเจ็บเพราะหิน
คนที่เลื่อยซุงอาจได้รับอันตรายจากซุง
- 10 หากขวานทื่อ หมดความคม
ก็ต้องใช้แรงมากขึ้น
ส่วนความเชี่ยวชาญนำมาซึ่งความสำเร็จ
- 11 หากงูฉกกัดก่อนที่จะถูกสะกด
ก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยหมองู
- 12 ถ้อยคำของคนฉลาดน่าฟัง
ส่วนคนโง่งอยยับเพราะลมปากของตัวเอง
- 13 พอเริ่มพูดก็แสดงความโง่
พูดจบก็ยิ่งโง่บัดซบ
- 14 คนโง่ต่อความยาวสาวความยืดไม่รู้จบ

ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
ซึ่งใครเล่าจะบอกเขาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต?
- 15 งานของคนโง่ทำให้เขาอ่อนระโหย
เขาไม่รู้จักทางเข้าเมือง
- 16 วิบัติแก่เจ้า ดินแดนซึ่งมีเด็กเป็นกษัตริย์
และซึ่งเจ้านายกินเลี้ยงเฮฮาตั้งแต่เช้า
- 17 ความสุขมีแก่เจ้า ดินแดนที่กษัตริย์มาจากชาติตระกูลสูง

และเจ้านายกินดื่มในโอกาสอันควร
เพื่อให้มีกำลังวังชา มีใช้เพื่อเมามาย

- 18 หากเกียดคร้าน จันทันก็ผูกพัน
หากงอมืองอเท้า เรือนก็ร้าว
- 19 งานเลี้ยงสังสรรค์ให้เสียงหัวเราะ
เหล้าองุ่นให้ความศีกคัก
แต่เงินคือคำตอบสำหรับทุกสิ่ง
- 20 อย่าแข่งด่ากษัตริย์ แม้แต่ในความคิดคำนึง
หรือแข่งด่าคนรวยในห้องนอนของท่าน
เพราะนกในอากาศอาจจะคาบวาจาของท่านไป
และ นกที่บินไปจะรายงานสิ่งที่ท่านพูด

ขนมปังบนน้ำ

- 11 จงโยนขนมปังของท่านลงบนน้ำ
เพราะหลังจากนั้นหลายวันท่านจะพบมันอีก
- 2 จงแบ่งปัน เจ็ดคนแปดคนก็ให้ไปเถิด
เพราะท่านไม่รู้ว่าภัยพิบัติอันใดจะเกิดขึ้นในแผ่นดิน
- 3 หากเมฆอุ้มน้ำไว้เต็ม มันจะเทฝนลงมาบนโลก
หากต้นไม้โค่นล้มลง ไม่ว่าจะทางเหนือ
หรือทางใต้
มันล้มลงที่ไหนมันก็นอนอยู่ที่นั่น
- 4 ผู้ใดมัวสังเกตุลมก็จะไม่หว่านพืช

และผู้ที่ย่อมองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว

- 5 ท่านไม่หยิ่งรู้ทิศทางลม
หรือรู้ว่าร่างกายถูกปั่น¹⁰ขึ้นมาในครรภ์มารดาได้ฉันใด
ท่านก็ไม่อาจเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า
ผู้ทรงสร้างสรรค์สรรพสิ่งฉันนั้น
- 6 จงหวานเมล็ดพืชของท่านในยามเช้า
และเมื่อตกเย็นก็อย่าให้มือของท่านว่างงาน
เพราะท่านไม่รู้ว่างานไหนจะสำเร็จ
งานนั้นหรืองานนี้ หรือทั้งสองงานจะเจริญดีเหมือนกัน

จงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้า เมื่อยังเยาว์วัย

- 7 แสงสว่างนั้นชื่นใจ
และชื่นตาที่ได้เห็นดวงตะวัน
- 8 คนเราจะมีชีวิตสั้นยาวเท่าใด
ก็ให้ชื่นชมทุกวันคืนของชีวิตเถิด
แต่ให้ระลึกถึงวันคืนอันมีดมมนไว้ด้วย
เพราะจะมีมากวัน
ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นล้วนอนิจจัง
- 9 เยาวชนเอ๋ย จงมีความสุขขณะที่เจ้าอยู่ในปฐมวัย
ให้จิตใจแช่มชื่นเบิกบานตลอดเยาว์วัย
จงทำตามที่ใจเรียกร้องและตาเห็นชอบ

¹⁰ 11:5 * หรือ หยิ่งรู้ว่าชีวิต (หรือวิญญาณ)
เข้าสู่ร่างกายที่กำลังถูกปั่นขึ้นมาได้ฉันใด

แต่พึงรู้เถิดว่า เนื่องด้วยสิ่งทั้งปวงนี้
พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้าสู่การพิพากษา
10 ฉะนั้นจงจัดความหวังกังวลออกจากจิตใจ
และสลัดความทุกข์ร้อนออกจากกาย
เ พ ร า ะ ้วยเยาว์และพละกำลังล้วนอนิจจัง

12 ในวัยเยาว์ เจ้าจงระลึกถึงองค์พระผู้สร้างของเจ้า
ก่อนยามทุกข์ลำเค็ญจะมาถึง และปีเดือนเหล่านั้นก็ใกล้เข้ามา
คือเมื่อเจ้าจะพูดว่า "ฉันไม่เห็นชื่นชมอะไรในชีวิต"
2 ก่อนดวงอาทิตย์และแสงสว่าง
ดวงจันทร์และดวงดาวจะหม่นหมอง
ก่อนเมฆหวนกลับมาภายหลังฝน
3 ยามเมื่อคนเฝ้าเรือนตัวสั้น
และชายฉกรรจ์อ่อนแรงลง
เมื่อคนโม้แป้งหยุดโม้เพราะเหลืออยู่น้อยนิด
และบรรดาผู้ที่มองผ่านหน้าต่างเริ่มมองเห็นไม้ขีด
4 เมื่อประตูเปิดสู่ถนนปิดไป
และเสียงโม่อ้อยลง
เมื่อคนเรารู้สึกตื่นยามแว่วเสียงนกร้อง
แต่เสียงเพลงทั้งปวงของพวกมันก็แผ่วลง
5 เมื่อคนเรากลับความสูง และกลัวภัยอันตรายในท้องถนน
เมื่อต้นอัลมอนด์ผลิดอก
และตึกแดนลากขาเดินไป
เมื่อความปรารถนาไม่ถูกกระตุ้นอีกต่อไป
เมื่อนั้นมนุษย์ก็ไปสู่อำนาจนิรันดร์ของตน
และคนเฒ่าทุกข์ไปมาตามถนนต่างๆ

6 จงระลึกถึงพระองค์ก่อนที่สายเงิน*จะขาดผึง

และซามทองจะแตก ก่อนคนโท

แหลกร้าวที่น้ำพุ

ล่อหักเสีย ณ บ่อน้ำ

7 และฐลิตินกลับคืนสู่แผ่นดินที่มันจากมา

และจิตวิญญาณกลับคืนสู่พระเจ้าผู้ประทานให้มา

8 ปัญญาจารย์¹¹กล่าวว่า "อนิจจัง! อนิจจัง!

ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง!"

บทสรุป

9ปัญญาจารย์นั้นไม่เพียงแต่เฉลียวฉลาด

แต่ยังถ่ายทอดความรู้ให้แก่ประชาชนอีกด้วย ท่านใคร่ครวญ

ค้นคว้า และรวบรวมสุภาษิตต่างๆ ไว้

10ท่านเสาะหาถ้อยคำที่เหมาะสมเจาะ

สิ่งที่ท่านเขียนนั้นเที่ยงตรงและเป็นจริง

11วาจาของปราชญ์เหมือนประดัก

ประมวลาภษิตของท่านเหมือนตะปุดเรียงแน่น

ซึ่งองค์พระผู้เลี้ยงประทานให้ 12ลูกเอ๋ย

จงระวังสิ่งที่ต่อเติมเสริมแต่งไปกว่านั้น

ซึ่งจะทำหนังสือหลายๆ ก็ไม่มีจบสิ้น และเรียนมากก็เหนื่อยกาย

13 บัดนี้ก็ได้ฟังกันมาหมดสิ้นแล้ว

บทสรุปก็คือ

¹¹ 12:8 * หรือ ผู้นำในที่ประชุม เช่นเดียวกับข้อ 9, 10

จงยำเกรงพระเจ้า

และรักษาบทบัญญัติของพระองค์

เพราะนี่เป็นหน้าที่ทั้งปวงของมนุษย์

- 14 ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาการกระทำทุกอย่าง
รวมถึงทุกสิ่งที่ปกปิดไว้ ไม่ว่าดีหรือเลว